

Majális, multság . . . Aztán alkonyattal
Elhal a muzsika, halkabbá lesz a dal.
S mire a fák fölé a telt hold is feljő,
Haza tér a sereg, csöndes lesz az erdő.
Csak a lacikonyhán hangzik némi ének
S mintha csobolyóba bort töltögetnének:
Egyre csurran, csobban . . . s amint elhal a nesz,
Meggzólal a gazda: "ép negyven liter lesz!"

"Tizenkét óra kén' . . . hogy elpityizáljam
Úgy a kedvem szerint s a magam módjával."
Szólt az egyik csapos. "Én tízzel beérem
S erre fogadásul lekötném a bérem!"
Dupláz rá a másik. "Nekem nyolc is elég,
Hogy tisztán láthassam a hordó fenekét!"
Morgott a harmadik. "No hát csak igyátok,
Szólt nekik a gazda, jól megszolgáltátok.
Magam elfáradtam, egyet alszom addig,
Míg a szekér megjön. Akkorra pitymallik."

Azok neki fogtak . . . ittak . . . dikcióztak,
Álmát mind elverték harkálynak, rigónak.
Ivott úgy és annyit, ahogy kiki szokta
De hogy mennyit? . . . Azt már nem ütötték dobra.
Az utolsó pohár éppen akkor telt meg,
Mikor a szekerek hozzájuk érkeztek.

Fölébredt a gazda sokáig tünődve,
Vajjon meddig aludt . . . kérdezték is tőle . . .
"Hát, ha úgy ittatok, ahogy fogadtátok:
Megmondom én tüstént, nem is kell órátok."
Szólott s egy-kettőre készen volt a száma,
Nézték a csaposok szörnyűkép csodálva.

*

No ki lesz a mester, ki rendén számolva:
Hány óra telt el így . . . pontosan megmondja !?